

føreren for Forslagsstillerne (Prieme) haabede, at Ændringsforslaget ikke vilde give Anledning til større Forhandling, og han fandt det efter den stedfundne udførlige Debat i Pressen ret unødvendigt at citere alle de Udtryk, hvormed Andersen-Nexø havde »smådet sit Land og den Nation, af hvis Midte han er udgaaet, og hvori han lever«. Finansudvalgets Ordfører (Fr. Andersen) forstod udmærket, at Andersen-Nexø Angreb paa Finland, der var Baggrund for Ændringsforslaget, samstemmigt var blevet fordømt i dansk Offentlighed, men da der endnu ikke forelaa Indstilling fra Udvalget angaaende Understøttelser til Forfattere og Kunstnere, vilde han finde det rigtigt, at man trak Ændringsforslaget tilbage og afventede, hvad der skete i Indstillingsudvalget. Ogsaa Undervisningsministeren ansaa det for bedst at iagttage den sædvanlige formelle Fremgangsmaade, og selv om han forstod de Følelser, der havde fremkaldt Ændringsforslaget, vilde han raade til, at Rigsdagen ikke lod sin Stilling bestemme af Antipati eller Sympati for den enkelte Forfatter, men alene lod Hensynet til, hvad den paagældende har ydet gennem sine Bøger, være bestemmende. En lignende Betragtning anlagde Kristen Amby (K. F.), idet han hævdede, at Forfatterunderstøttelsen ikke er en Hædersgave fra Staten, men simpelt hen en Bevilling paa Finansloven for den paagældendes Arbejde som Digter. Han havde gerne set, at man var gaaet den Vej at nedsætte Understøttelsen med nogle faa Kroner for derigennem at give Udtryk for Offentlighedens Fordømmelse af Andersen-Nexø Optræden, men han kunde ikke stemme for Ændringsforslaget og troede, at andre Medlemmer af Partiet stillede sig paa lignende Vis. — Med Henviisning til, at Sagens forudgaaende Behandling i Udvalget om Forfatterunderstøttelser vilde være afgørende for Ministerens og Regeringspartiernes Stilling, frafaldt Prieme indtil videre Ændringsforslaget og tog det tilbage.

Et Par Samraadsspørgsmaal gav Anledning til nogen Forhandling i Tinget. Det ene drejede sig om Anvendelsen af de saakaldte *hemmelige Valutareserver*, nemlig Statens Laan i Sverige paa 30 Mill. sv. Kr. og Københavns Kommunes Laan i Holland paa 8 Mill. Gylden, begge af 1938. Provenuet af disse Laan var, oplyste Handelsministeren, dels benyttet til Dækning af den Merudgift i fremmed Valuta, som de trufne Beredskabsindkøb havde lagt Beslag paa, dels anvendt til Køb af danske Dollarobligationer med det Formaal at spare Landet for de Valutaudgifter, som høje Rentebetalinger ellers vilde have belastet Landet med. En Del havde endelig fundet Anvendelse ved Varebetalinger i Efteraaret 1939, hvorved Vareimporten blev betydelig forøget. — Det andet Spørgsmaal angik *Tilbagebetalingen af udenlandske Laan*, særlig det 6 pCt.s 30 Mill. Kr. store Dollarlaan, der forfalder 1. Januar